

Ο ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Αθήναις και Πειραιεϊ,
 ετησία δραχ. 10, εξαμηνία δραχ. 6.
 Έν ταϊς Έπαρχίαις,
 ετησία δραχ. 12, εξαμηνία δραχ. 7.
 Έν τῷ Έξωτερικῷ,
 ετησία φράγ. 16, εξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἑκάσον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ μικρὸν τῶν Ἐρζεγοβινίων κίνημα καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἐκδηλωθεῖσα συμπάθεια ἀ-
 πάντων τῶν Σλαυικῶν λαῶν, ἐξύπνησεν ὡς
 εἰκὸς τὸν πατριωτισμὸν τῶν νέων Ἑλλή-
 νων, καὶ δεῖ ἔσπευσαν τινὲς νὰ ρίψωσιν εἰς
 τὴν δημοσιότητα μικροσκοπικὰς τινὰς ἰδέας
 περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ πολιτευθῇ ἡ Ἑλλάς
 ἐν περιπτώσει πολέμου μεταξὺ Τουρκίας
 καὶ τῶν Ἡγεμονιῶν τῆς Βλαχίας. Ἐνιοὶ
 τούτων γνωμοδοτοῦν, ὅτι ἡ Ἑλλάς πρέπει
 νὰ μείνῃ ἐν παντελεῖ οὐδετερότητι· ἄλλοι,
 ὅτι ὀφείλει νὰ προπαρασκευασθῇ ταχέως,
 ὅπως ἡ ἔτοιμος ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ὠφελή-
 θῇ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· ἄλλοι, ὅτι
 ἀνάγκη ἢ ἔλλ. Κυβέρνησις νὰ συμμαχήσῃ
 μετὰ τῶν ὑποτελῶν Ἡγεμονιῶν, ὅπως ἀπὸ
 κοινοῦ κηρύξωσι πόλεμον κατὰ τῆς Τουρ-
 κίας καὶ διαμοιρασθῶσιν ἐξ ἴσου τὰς ἐκ τοῦ
 ἀγῶνος κατακτήσεις, καὶ ἄλλοι ἄλλα πα-
 ραπλήσια φαντασμαγορήματα. Πόσον μω-
 ροὶ οἱ τὰ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα φρονοῦν-
 τες σήμερον!

Ἡ δὺσμοιρος Ἑλλάς νὰ συμμαχήσῃ, νὰ
 προετοιμασθῇ, νὰ καταρτίσῃ ἀξιόμαχον στῶ-

λον, ἀξιόμαχον στρατὸν καὶ ἀξιόμαχον ἐ-
 θνοφυλακὴν. — Θεὸς τοῦ ἐλέους! — Καὶ
 ταῦτα πάντα νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐν βραχυτά-
 τῳ χρονικῷ διαστήματι· ὡς τάχα νὰ ἔχη ἡ
 Ἑλλάς Δευκαλίωνα, οἵτινες νὰ μεταμορ-
 φῶσιν τοὺς λίθους εἰς ἀνδράς· ὡς νὰ ἔχη
 Μωῦσεῖς, οἵτινες διὰ τῆς ράβδου τῶν ν' ἀ-
 νοίγωσι διόδους ἐν τῇ θαλάσῃ· ὡς νὰ ἔχη
 τὸν θεάνθρωπον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις μὲ πέν-
 τε ἄρτους νὰ δύναται νὰ τρέφῃ τὸν ἀξιό-
 μαχον στρατὸν καὶ στόλον, καὶ τὴν ἀξιό-
 μαχον ἐθνοφυλακὴν. Μήπως ἄρα καὶ ἀγνο-
 οῦν οἱ τὰ τοιαῦτα φρονοῦντες, ὅτι ἡ Ἑλλάς
 σήμερον δὲν εὐρίσκεται ἐν ἐτοιμοθανάτῳ κα-
 ταστάσει, καὶ ὅτι ἡ ἐλαχίστη διατάραξις δὲν
 δύναται νὰ ἐπιφέρῃ αὐτῇ τὸν θάνατον; Μή-
 πως καὶ δὲν γνωρίζουσι οἱ τὰς τοιαύτας ἰδέας
 ρίπτοντες εἰς τὴν δημοσιότητα, ὅτι ἡ κοινὴ
 ἡμῶν μήτηρ, ἐληστεύθη καὶ ἐγυμνώθη ἀσυ-
 ρόλως παρὰ τῶν τέκνων τῆς ἐκείνων, παρ'
 ὧν ἤλπιζε νὰ εὖρῃ πηγὴν ζωῆς καὶ σωτη-
 ρίας; δὲν ἐρραπίσθη, ἐκολαφίσθη, ἐξευτελί-
 σθη, ἐχλευάσθη καὶ περιφρονηθῆ παρὰ τῶν
 μικροσκοπικῶν ἐκείνων ἐθνῶν τῶν ὑπὸ τὴν
 κυριαρχίαν τῆς Ὑ. Πύλης διατελούντων;

Τίνες οἱ αἴτιοι τῆς τοιαύτης ἐθνικῆς κατα-
 πτώσεως καὶ ταπεινώσεως; Δὲν εἶνε ἐκεῖνοι,
 οἵτινες τόσον ἀσυστόλως ἐλήστευσαν αὐτὴν;
 δὲν εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες κατέστησαν αὐτὴν
 ἐπαῖτιν καὶ τῆς ἐκλείσαν, κατ' εἰσήγησίν
 των, τὰς θύρας αἱ προστάτιδες καὶ φιλικαὶ
 δυνάμεις καὶ ὅλοι οἱ ἐμπορικὸι τῆς Εὐρώπης
 οἴκοι; δὲν εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐνέπηξαν τὸ
 δολοφόνον φάσγανον εἰς τὰ στήθη τῆς; δὲν
 δὲν εἶνε καὶ οὗτοι υἱοὶ Ἑλλήνων, φέροντες
 ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ πράττοντες ὅ,τι δύνα-
 ται νὰ πράξῃ ἐχθρὸς ἀσποῦδος τῆς Ἑλλάδος,
 ὅπως καταστήσῃ πτώμα τὸν ἐλληνισμόν;

Ποῖοι λοιπὸν θὰ εὐρεθῶσι σήμερον ν' ἀ-
 ναστήσωσι τὴν ψυχορραγοῦσαν Πατρίδα, νὰ
 δώσωσιν αὐτῇ νέας δυνάμεις, ὥστε νὰ ἐγερ-
 θῇ ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἀρχαίᾳ μεγαλοπρεπείᾳ
 καὶ ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι οἱ
 ἐν ἐξάψει πατριωτισμοῦ διατελοῦντες σκέ-
 πτονται; Ποῦ εὐρίσκονται οἱ ἄνδρες ἐκεῖ-
 νοι; Εἰς ποίαν τῆς γῆς γωνίαν εἰσὶ μεμο-
 νωμένοι; Πῶς δὲν ἀκούουσι τῆς φωνῆς τῆς
 ταλαίνης Ἑλλάδος; Πῶς δὲν κάμπτονται
 εἰς τοὺς σπαραξικαρδίους κοπετοὺς καὶ θρή-
 νους αὐτῆς, καὶ δὲν σπεύδουσι νὰ τεί-

Κ Η Π Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΝ.

Καὶ σὺ, καὶ σὺ ποῦ κάποτε μᾶς ἔδινες ἐλπίδα
 Ἐβρέθηκες νὰ ψάλλῃς πιά τὴν ἔρημην Πατρίδα;
 Ἐξέχαστες, τραγουδιστῆ, τὰ κελαδήματά σου,
 Καὶ δειλιασμένα μᾶζεινες τὰ ἀνοιχτὰ φτερά σου,
 Καὶ μέσα 'ς τὴν πολιτικὴν κυλίστηκες 'ς τὴ σκόνην,
 Ὅπου σαπίζουσι ἢ καρδιαῖς, κι' ὅπου ὁ νοῦς θολώνει;

Δὲν ντράπηκες, τραγουδιστῆ, 'ς τὴ σκόνην νὰ κατέβῃς,
 Ἐπὺ ὅπου 'ς τὸν Κίσααβο τόσαις φοραῖς ἀνέβῃς,
 Ἐπὺ ὅπου μεγάλωσες 'ς τοῦ Ὀλυμποῦ τὰ χιόνια,
 Κ' ἐμοιρολόγησες γλυκὰ τῆς κλεπτουργίας τ' ἀηδόνια,
 Ἐπὺ ὅπου ἀγκάλιασες τὰ σύννεφα, τὸ κύμα,
 Καὶ ἀκλαφτο δὲν ἄφητες πᾶλληκαριστὸν τὸ μῆμα;

Πόση χαρὰ μᾶς ἔδωσες... 'ς τὸ κάθε σου τραγοῦδι,
 Ἐφύτρωνε, τραγουδιστῆ, καὶ δροσερὸ λουλουδί.
 Πόσαις φοραῖς μᾶς ἔχυσες παρηγοριά, ἐλπίδα,
 Κι' ἀναστημένη ἴδαμε μαζὺ σου τὴν Πατρίδα,
 Κι' ἀπάνω εἰς τὸν Ὀλυμπο ἐτρέξαμε μαζὺ σου...
 Γιατί, γλυκὲ τραγουδιστῆ, ἐσθύστηκ' ἢ φωνὴ σου;

Εἶχες καιρὸ, πολὺ καιρὸ ν' ἀνοίξῃς τὰ φτερά σου.
 Καιρὸ 'χαμε ν' ἀκούσουμε τὰ κελαδήματά σου,
 Καὶ μὲ λαχτάρια φλογερῆ προσμέναμε καὶ πάλι
 Ἐνα τραγοῦδι ὠμορφο τὸ στόμα σου νὰ ψάλλῃ.
 Ἐκαρτερούσαμ', ἀετὲ, τὴ λύρα νὰ χτυπήσῃς
 Καὶ ἕνα πάλι ὄνειρο γλυκὸ νὰ μᾶς χαρίσῃς.

Ποῖος ἤλπιζε, ποῖος ἤλπιζε πῶς λόγια χτυκισμένα,
 Ἄρρωστημένα, ἄψυχα, νεκρὰ καὶ παγωμένα
 Θὰ ἐρραζώναν, ποιητῆ, 'ς τὴν ἐδικὴ σου γλῶσσα,
 Ποῦ ἄλλοτ' ἐτραγοῦδητε τὸν Ὀλυμπο, τὴν Ὀσσα,
 'Σ τὴ γλῶσσα ὅπου ἀναφε 'ς τὰ στήθια μᾶς καμίνι,
 Καὶ τὸν Βλαχάβα ἐψάλλε, τὸν Διάχο, τὴ Φροσύνη;

ναυτιν αὐτῆ χειρὶ βοήθειας; . . Φεῦ! οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἵτινες εἰς τὴν πρώτην τῆς Πατριδος φωνῆν, ἢ εἰς ἐν αὐτῆς νεῦμα ἠδύνατο ν' ἀναστατώσωσι τὸ πᾶν, νὰ συντρίψωσι θρόνους, νὰ καταστρέψωσι αὐτοκρατορίας καὶ ν' ἀνεγείρωσιν ἐν μιᾷ καὶ μόνην στιγμήν τὸν πρὸ πέντε αἰώνων ταφέντα θρόνον τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐξέλκοντες ἐκ τῆς γῆς ταύτης . . δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ . . εὐρίσκονται ἐν οὐρανῷ, βλέποντες μετὰ βαρέος ἄλγους τὰ ἔργα τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, καὶ καταρώμενοι ἡμᾶς, διότι δὲν ἐφάντημεν ἐφάμιλλοι ἐκείνων . . . . . Ναι, διότι ἀντὶ γιγάντων κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰσθήματα, ἐγεννήθησαν σήμερον ἄνθρωποι . . . Ἐγεννήθησαν ἄνδρες ἔχοντες ὡς μόνον πατριωτισμὸν τὴν ἀρχομανίαν, τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, τὴν ἀπογύμνωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν καταδυναστευσιν τοῦ Λαοῦ . . .

Πῶς λοιπὸν οἱ ἄνδρες οὗτοι δύνανται νὰ φανῶσιν ὡφέλιμοι τῇ Πατρίδι, νὰ προβλέψωσι διὰ τὸ μέλλον, συμμαχοῦντες καὶ προετοιμαζόμενοι, καὶ νὰ πράξωσιν ὅ,τι δύνανται νὰ λαμπρύνῃ καὶ δοξάσῃ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀνυψώσῃ τὸ καταθλιβόμενον καὶ περιφρονούμενον Γένος, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτοῦς ἐκλείπει πᾶσα ἀρετὴ, πᾶς δεσμός ἀγάπης πρὸς τὴν τλήμονα Πατρίδα, ἐκλείπει ὁ πατριωτισμός, ἡ αὐταπάνοησις καὶ ἡ θέλησις; Πῶς δύνανται νὰ φανῶσιν οὗτοι ὄντως υἱοὶ Ἑλλήνων, ἀφοῦ τὰ στήθη αὐτῶν διαφλέγει ἡ ἀρχομανία καὶ ἀρχολοιπαρία, ἡ ἀρπαγὴ καὶ ὁ δόλος; Πῶς δύνανται νὰ πράξωσιν ἔργα μεγάλα, ἀφοῦ πάντες οὗτοι, ἅμα τῇ ἐλεύσει των εἰς τὰ πράγματα, ἐπιδιώκουσι παντὶ σθένει τὴν ἐξόντωσιν τῶν ἀτομικῶν ἐγθρῶν των, τὴν ἰκανοποίησιν τῆς ἀχορέστου δίψης τῶν ἐπιστηθίων των ἐκ τῶν λαφύρων τῆς Ἐξουσίας, καὶ τὴν πλήρωσιν τῶν ἰσχυρῶν βαλάντιων των ἐκ τοῦ ἰδρύτου τοῦ φορολογουμένου λαοῦ; . . Δύνανται οἱ τοιοῦτοι, διὰ τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ὑπάρχει, νὰ ὀδηγήσωσιν ἡμᾶς εἰς ἀγῶνας δόξης καὶ τιμῶν; . .

Μὴ λοιπὸν τρεφόμεθα με κενὰς καὶ μα-

ταίας ἐλπίδας· μὴ δνειρευόμεθα μεγάλα καὶ αὐτοκρατορίας σήμερον, διότι τότε δὲν διαφέρομεν τῶν μωρῶν παιδιῶν, ἅτινα γελῶσι με πλαγγῶνας καὶ ἀθύρματα. Ἡ Ἑλλάς σήμερον παρὰ ποτε εὐρίσκεται εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν, διότι τὰ θανατηφόρα τραύματα, ἅτινα τῇ ἐπήνεργον τέκνα τῆς τιμῆς, δὲν ἐπουλώθησαν εἰσέτι. Ὁ δὲ λαὸς, οὗ τὸν πατριωτισμὸν ζητοῦν οἱ ὀλίγοι νὰ ἐξάψωσι, λιμῶνται . . . . . ναι, λιμῶνται, διότι ἀφῆρσαν αὐτῶ οἱ κατὰ καιροὺς τὰ κοινὰ τῆς Πατρίδος διέποντες τὸν ἐπιούσιον ἄρτον . . . ἀφῆρσαν αὐτῶ καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ὑποκάμισον, καὶ ἐξήτησαν ν' ἀφαίρεσωσιν ἀκόμη καὶ τὸ δερμα του . . .

Ὁ λαὸς σήμερον πεῖνᾷ καὶ διψᾷ, ἢ δὲ Πατρίς ἐπαίτεῖ . . . Τί λοιπὸν ἀπαιτοῦν οἱ ἐκ τοῦ κινήματος τῶν Ἐρζεγοβινίων ἡλεκτρισθέντες; τί δύνανται νὰ πράξῃ ἡ Ἑλλάς, ἢ τις εὐρίσκεται σήμερον ἐσταυρωμένη ὡς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου; τί εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἐν πτώμα ἄπνουν; . . . . . Μὴ σπεύδωμεν, διότι εἴμεθα ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι καὶ ἔχομεν ἀνάγκη ἰατροῦ ἐμπείρου, τοῦ ὁποίου δυστυχῶς στερούμεθα, καὶ χρόνου μακροῦ, ὅπως ἀναρρώσωμεν καὶ ἀναλάβωμεν νέας δυνάμεις καὶ πράξωμεν ὅ,τι ἡ Πατρίς ἐπιθυμεῖ καὶ ὅ,τι οἱ πατέρες ἡμῶν ἄφησαν ἡμιτελές. Μὴ ῥίπτωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα φανταστικὰς ἰδέας, διότι γενόμεθα γελοιοί. Ἄς μένωμεν ἤσυχοι ἐκεῖ ὅπου εὐρισκόμεθα καὶ ἄς κλαίωμεν τὴν σημερινὴν κατάστασιν μὲς ἐνθυμούμενοι ἕνα Χοβάρτ πασσαῦν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ἀφίκετο μετὰ πολλῶν ἄλλων βουλευτῶν ὁ κ. Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ φίλων του συνωθούντο περὶ τὴν παραλίαν, ἅμα δὲ ἀποβάντα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τὸν ὑπεδέχθησαν πάντες διὰ ζωηρῶν ἀνευφημιῶν, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν πρὸς τὸν περιφανῆ τοῦτον πολιτικὸν ἄνδρα ἰδιόζουσαν ἀγαπῆν

των καὶ σεβασμὸν. Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Τιμολέων Φιλήμων, χαιρετῶν τὸν κ. Κουμουνδούρον, προσεφώνησε κατάλληλον λογιδριον, ἐμπλεῶν πατριωτισμοῦ, εἰς δ' ἀπαντῶν ὁ κ. Κουμουνδούρος, εἶπεν ὅτι ἡ νίκη δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ τελεία· τὸ ἔργον ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ τετελεσμένον πρὶν ἢ τιμωρηθῇ τὸ ἔγκλημα. Μετὰ ταῦτα ὠδηγήθη παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν φίλων του, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μ. μ. οὕτως ἔληξεν ἡ λαμπρὰ αὕτη ὑποδοχὴ τοῦ διασήμου πολιτικοῦ, ἐγεύρασα ἐπὶ ποδὸς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς.

— Τὸ κίνημα τῆς Ἐρζεγοβίνης λαμβάνει ὁσημέραι σπουδαίας διακλαδώσεις. Καθὰ γράφουσιν αἱ Τεργεσταῖαι ἐφημερίδες, οἱ ἀντάρται μὲ ὄλας τὰς ἀποπειράς τοῦ Δερβί Πασσᾶ ἀπέκλεισαν τὴν Τρεβίγγην, ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Ἐπαρχίας, ἠλωσαν δὲ πρὸς τοῦτοισ καὶ τὸ Δουζι Μοναστήρι, ὀχειρὰν μονὴν πλησίον τῆς Τρεβίγγης, κατασφάζαντες τὴν τουρκικὴν φρουράν. Τὰ αἰσια ταῦτα ἀποτελέσματα τῆς ἐπαναστάσεως ἀνέφλεξαν τὸν ἐπαναστατικὸν σπινθηρα τῶν νοτιοσλαβικῶν χωρῶν. Ἐν Βελιγραδίῳ ἐπικρατεῖ φοβερὸς ἀναβρασμός, τὸν ὁποῖον καθ' ἑκάστην ἐξάπτουσι τὰ φιλελεύθερα ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων, πολλοὶ συνεισφύρουσιν ὑπὲρ τῶν ἀνταρτῶν, καὶ στίχθι ἐθελοντῶν διαβαίνουσι τὰ σύνορα. — Ἴδωμεν ποῦ θὰ ἀπολήξῃ τὸ κίνημα τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἀποδίδουσι μεγάλην σπουδαιότητα.

— Κατὰ τὸν «Φάρον τῆς Ὀρθρου» ἤρχισε νὰ τίθηται εἰς ἐνέργειαν τὸ πέρυσιν ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Βούλγαρη ἐμποδισθὲν μέτρον τοῦ συνοικισμοῦ Κυρκασίων ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅθεν ἄς σπεύσῃ ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικοῦπη νὰ προλάβῃ τὸ κακὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον θέλει ἔχει πολλὰς καὶ δεινὰς συνεπείας καθότι οἱ Κυρκάσιοι οὗτοι, ἄστεγοι καὶ μὴ ἔχοντες ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν, θέλουσι διοργανίσει ληστρικὰς συμμορίας, φέροντες τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν

πολλὰ δὲ ἐκ τούτου θὰ ἐπέλωσιν αἱματηραὶ σκηναὶ εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ Τούρκους καὶ Χριστιανούς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κατοίκους τῶν μεθορίων ἐπαρχιῶν. Πιστεύομεν, ὅτι ἡ φωνὴ μας θὰ εἰσακουσθῇ, καθότι πρόκειται περὶ ζητήματος σπουδαιοτάτου διὰ τὸν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμόν.

— Διεδόθη ὅτι κενούται θέσις τις ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ διορίζεται καθηγητὴς τῆς Ἱατροδικαστικῆς καὶ ταξικολογίας πρόσωπον ἄλλως ἀξιοτίμον, ἀλλ' οὐδεμίαν εἰδικότητα παρέχον εἰς τὸν εὐρύχωρον καὶ ἐμβριθῆ τοῦτον κλάδον τῆς ἱατρικῆς, καθόσον τὸ προκείμενον πρόσωπον ἐξεπαιδευθῆ τὰ περὶ φρενητικῶν νοσημάτων δαπάνῃ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ προώρισται ἵνα διευθύνῃ τὸ ἐν Αἰγίνῃ συστηθόμενον φρενοκομεῖον. Λίαν παράδοξον καὶ παράλογον θὰ ἦνε ἐὰν ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ κ. Τρικοῦπη, καὶ ὑπουργίας ἐπὶ τῆς Παιδείας τοῦ νέου Ῥάλλη γείνη τοιοῦτος διορισμός, καὶ ὀλισθήσῃ ἐπιτοσοῦτον ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας πρὸς τὴν πλάνην. Τότε θέλει βεβαιωθῇ, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς σπουδαίοις τῶν Ἑλλήνων δύνανται νὰ μετασχηματισθῇ ὁ πετολλωτῆς εἰς ὄρολογοποιὸν ἢ εἰς ἀστρονόμον.

— Κατὰ τὸ ἄρθρον δεύτερον τοῦ Καταστατικοῦ τῆς συντεχνίας τῶν ἐν Ἀθήναις Κουρέων, ἐπετράπη παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν πρόεδρον αὐτῆς κ. Η. Φιλιππίδην νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν ὡς μέλη καὶ ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς ἄλλας συντεχνίας, πληρώνοντας δὲ καθ' ἑβδομάδα 30 ἢ 50 λεπτὰ ἑκάστος συνδρομῆν. Προτρέπομεν ὅθεν τοὺς συμπολίτας μας νὰ ἐγγραφῶσι μέλη εἰς τὴν συντεχνίαν ταύτην, ἢς ὁ σκοπὸς εἴνε λίαν φιλόθροπος καὶ ἱερὸς, καὶ ἦτις, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε πράξεων τῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς πορείας τῆς, πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὰ μέλη αὐτῆς καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

— Εἶνε ἀκατανόητος ἡ μεγάλη ἀδιαφορία τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Γούζαρη εἰς τὰ τῆς ἀγορᾶς. Παντοῦ βλέπει τις νὰ πωλῶνται σεσηπῶτα καὶ ἄωρα φροῦτα καὶ οὐδεμία ἐκ μέρους αὐτοῦ νὰ λαμβάνεται πρό-

νοια πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ. Οἱ ὀπωροπῶλαι εἰσὶν ἐλεύθεροι νὰ πωλῶσιν ὅ,τι θέλουσι καὶ ὅπως θέλωσιν, ἀρκεῖ νὰ ὦσι κἀπάτσοι. Τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν τοῦ νομοιατροῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἄλλως, ἢ ὅτι ἡ ἰσοβιότης του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τὸν κάμνει ν' ἀμελῇ καὶ παραβλέπῃ τὰ καθήκοντά του. Ἐριστώμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων, διότι ἐκ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τοῦ ἱατροῦ τούτου, φόβος ὑπάρχει μὴ γεννηθῶσιν ἀσθένεια δυσθεράπευτοι, ὅπερ ἐκείνος εὐχεται ἐξ ὄλης καρδίας.

Ἐπίσης ἐριστώμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὸν πωλούμενον ἄρτον, ὅστις εἶνε ὄλας ἀθλίας καὶ ἐλεεινῆς κατασκευῆς. Οὔτε χοῖροι δὲν τρώγουσι τοιοῦτον ἄρτον, καὶ ὁμως οἱ ἀθεόφοβοι ἄρτοποιοὶ τὸν κατασκευάζουσι διὰ τὸν πτωχὸν λαόν. Ὡσαύτως συνιστώμεν τοῖς κκ. ὑπαστυνόμοις νὰ ἐξετάζωσιν ἐνίοτε τὰ σταθμὰ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς πωλούντων μεταπρατῶν, ἅτινα εἰσὶν ἐλλειπή. Περὶ δὲ τῶν ἀνθρακοπωλῶν δὲν κάμνομεν λόγον, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν δύνανται νὰ χαλιναγωγῆσιν αὐτούς.

— Ὁ ἐκ Ναυπλίου ἀποστείλας ἡμῖν τὴν κατὰ τοῦ κ. Σαρᾶβα ἀλληλογραφίαν, εἰδοποιεῖται ὅτι, διὰ νὰ δημοσιευθῇ αὕτη, ὀφείλει νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὸ ὄνομά του, διότι, ὅσον ὀρθαὶ καὶ ἂν ὦσιν αἱ κρίσεις του, ποτὲ δὲν δημοσιεύονται αὐταὶ ἀνωνόμως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς καθυστεροῦντας τὴν εὐτελεῆ συνδρομῆν των κκ. συνδρομητᾶς μας νὰ σπεύσωσι καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ταχέως, καὶ μὴ ἀδιαφορῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, διότι ἡ ἀδιαφορία των αὕτη ἐνδέχεται νὰ γείνη αἰτίος νὰ κλητευθῶσι δικαστικῶς καὶ νὰ στηλιτευθῶσι πικρῶς ὡς δύστροποι. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν, ὥστε νὰ πράξωμεν εἰς ἀνθρώπους, οὗς ὑποληπτόμεθα καὶ ἀγαπῶμεν, ὅ,τι εἰς κακοπληρωτὰς καὶ κιβδηλοῦς.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΕΓΚΩΜΙΑ Τῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧῃ ΤῶΝ ΣΤΗΛΙΤῶΝ.

—ο—

Βαλαωρίτης,
Οἱ πιστοὶ σου πάντες ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουν, Τζουμπελῆ μου.

Γρίβας,
Καθελόντες δόξης Τρικοῦπης καὶ Λομβάρδος ἐν τάφῳ σὲ κηδεύουν.

Δελγηγιάννης,
Ἦλθαν οἱ πιστοὶ σου, μὲρὰ σοι Τζουμπέ μου, κομίζοντες προφρόνας.

Βαλασόπουλος,
Δεῦρο Βουλῆ πᾶσα, εἰς τὸν τρανὸν Τζουμπέν μας προσοίσωμεν τοὺς θρήνους.

Τριγγέτας,
Ὡς νεκρὸν τὸν μέγαν, τὸν θαυμαστὸν Τζουμπέν μας, ἄς κλαύσωμεν οἱ πάντες.

Νικουτόπουλος,
Βασίλειε τριστήλιμων, κήδευσον τὸ σῶμα Τζουμπέ τοῦ πενθεροῦ σου.

Βαλαωρίτης,
Οὗς ἔθρεψεν Ὑδραίων, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

Γρίβας,
Οὗς ἔθρεψε μὲ θέσεις, δίδουν τῷ Τζουμπέ μας χολὴν ἅμα καὶ ἔξος.

Δελγηγιάννης,
Ὡ! τῆς ἀγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀχαριστίας τῶν μουσαρῶν Ὑδραίων!

Βαλασόπουλος,
Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, ἐλάκτισεν ὁ Γκίκας τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τριγγέτας,
Τὸν μέγαν ὁ λακτίσας, πολλὰ κακὰ θὰ πάθῃ ὁ καταστρέπτῃς Γκίκας.

Νικουτόπουλος,
Κατὰ τὸ λέγειν ὄλων ἀχαρίστον τὸ γένος Ὑδραίων παρανόμων.

Βαλαωρίτης,
Ὑδραίων παρανόμων ἐν Τσαμαδῷ καὶ Γκίκᾳ, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Γιὰ πῆς, γιὰ πῆς μας, ποιητὴ τοῦ Ὀλυμποῦ, ἀλήθεια,
Πῶς ἔσβυσε τόση φωτιά, ποῦ σοῦκαιγε τὰ στήθη,
Ἀλήθεια πῶς ἐσβύστηκε ἡ τόση σου λαχτᾶρα,
Καὶ μέσα εἰς τὰ στήθη σου δὲν ἀγροικᾶς ἀντάρτα;
Τί, μὴ ὁ νοῦς σου ὄλωσε καὶ ἄλλη δόξα θέλει;
Βαρέθης τοῦ τραγουδιστῆ τῆ δόξ' Ἀριστοτέλη;

Δὲν εἶδες τὰ στεφάνια σου τὰ πολυζηλεμμένα,
Ποῦ σοῦ πλεξ' ἡ Πατρίδα μας σὲ χρόνια περασμένα;
Τῆ δόξα δὲ ὕμνηθηκες τοῦ πρώτου τοῦ καιροῦ σου; . . .
Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκοτίδιασε, ἐθόλωσε ὁ νοῦς σου,
Καὶ δὲν πετᾷ ἔς τὸν οὐρανὸν, κ' ἀναλαμπῆ δὲν στέλλει;
Τί ἐπαθες, τί ἐπαθες, καυμέν' Ἀριστοτέλη;

Γιατί δὲν βίχνεις μιὰ ματιὰ ἀπάνω ἔς τὰ οὐράνια;
Δὲν καμαρώνεις, ποιητῆ, τὰ τόσα σου στεφάνια;
Ἡ κάθε δόξα σβύννεται, κ' ὁ τάφος τῆ σκεπάζει,
Κάθε λουλοῦδι δροσερὸ μαραίνεται, γλωμιάζει,
Καὶ μοναχὰ τοῦ ποιητῆ τὸ ζηλευτὸ στεφάνι,
Τῆ μυρωδιά, τὸ χρώμα του ποτὲ, ποτὲ δὲν χάνει.

Μήπως τῆ δόξα ζήλεψες καὶ σὺ τ' ἑξαδελφοῦ σου,
Καὶ ἔρριξες ἔς τὰ χαμηλὰ, τραγουδιστῆ, τὸν νοῦ σου;
Δὲν σ' ἔχωροῦς ἢ ἀνοιχτῆ, ἢ φωτισμένη σφαῖρα,
Ποῦ σκόρπιζε τριγύρω σου ἐλεύθερο ἀγέρα,
Μόν' ἐκλείσεις τὰ μάτια σου, κ' εὐρέθης ἔς τὸ σκοτάδι!
Ἄχ! πῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκύλισες ἔς τὸν Ἄδη;

Ἄν ἔχγης ἀδελφοὺς καὶ σὺ, καὶ μέσα ἔς τὴν καρδίᾳ σου
Γι' αὐτοὺς ἀγάπη ἀγροικᾶς . . . μὰ κύττα κ' ἐμπροστά σου,
Καὶ συλλογίσου, ποιητῆ, πῶς ἔχεις καὶ πατρίδα,
Ποῦ σοῦ χαρίζει ὄνειρα, καὶ μυστικὴ ἐλπίδα.
Λησμονῆσε τοὺς ἀδελφοὺς, τραγουδιστῆ μεγάλη,
Καὶ τῆ φτωχῆ πατρίδα σου ὡτὰν καὶ πρῶτα ψάλλε.

Ὁ ποιητὴς ἐλεύθερος γιὰ ὄλα τραγουδαί,
Μὰ τὴν πατρίδα του ποτὲ, ποτὲ δὲν λησμοναίει.
Γιὰ τὴν πατρίδα καὶ γονεῖους κ' ἀδέλφια καταριέται,
Καὶ ὅ,τι ἀγαπᾷ ἔς τῆ γῆ γι' αὐτὴ τὸ ἀπαρνιέται.
Χωρὶς πατρίδ' ὁ ποιητῆς, βασιτᾶ νεκρῆ τῆ λύρα,
Εἶνε πουλὶ χωρὶς λαλιά, λουλοῦδι δίχως μῆρα.

Γιὰ κύττα πῶς γινήκαμε . . . ἔς τὴ σκόνῃ κυλισμένοι
Διαβαίνουμε τὴ νειότη μας χλωμοὶ, ἀρρωστημένοι,
Καὶ ἕνας δὲν εὐρίσκεται νὰ μᾶς ἀπλώσῃ χερί,
Εἰς τὰ νεκρὰ τὰ στήθια μας νέα ζωὴ νὰ φέρῃ.
Δὲν βλέπουμε καλοκαιριά, δὲν βλέπουμε λουλοῦδια,
Καὶ δὲν γροικοῦμε οἱ φτωχοὶ παρηγορίας τραγοῦδια.

Πῶς ἡ ψυχὴ σου, ποιητῆ μεγάλη, ὑποφέρει;
Δὲν βλέπεις; . . . μᾶς ἐπήρανε οἱ Φράγκοι εἰς τὸ χερί.
Ἐς τὸν ἕνα καὶ ἔς τὸν ἄλλονε γινήκαμε παιχνίδια,
Βυζαίνου τὴν πατρίδα μας φαρμακωμένα φίδια,
Καὶ μεῖς βουβοὶ, ἀνήμποροι σταυρώνουμε τὰ χέρια,
Σὰν νὰ μὴ νοιώθουμε ζωὴ, καὶ βλέπουμε τ' ἀστέρια.

Γιὰ κύττα τῆ μανοῦλά σου πόσα φαρμάκια πίνει,
Καὶ μιὰ γλυκεῖα παρηγορία κανένας δὲν τῆς δίνει.
Ὅλη τὴν τρῶνε τὴν φτωχῆ, τὸ αἷμά τῆς βυζαίνου,
Καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ τῆ δόλια τὴν πεθαίνου.
Κανένας δὲν σηκώνεται γιὰ νὰ τῆς δώσ' ἀγέρα,
Καὶ ἕνα ὄνειρο γλυκὸ τῆς φεύγει κάθε μέρα.

Ἀριστοτέλη, γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό σου,
Καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια σου νὰ ἴδῃς τὸν ξαδελφὸ σου,
Νὰ μάθῃς μὲ τί ὄνειρα ὁ νοῦς του πάντα τρέχει.
Αὐτὸς μέσα ἔς τὰ στήθια του καρδιά, ψυχὴ δὲν ἔχει.
Αὐτὸν δὲν τὸν ἐβύζαξε μαννοῦλα ἑλληνίδα,
Γιὰ ἴδες τονε . . . ἀρνήθηκε καὶ πίστι καὶ πατρίδα.

Ἐδῶ μέσ' ἔς τὸ ἑλληνικὸ τὸ ἀγιατμένο χῶμα,
Δὲν εἶν' ἐλεύθερη ψυχὴ, δὲν εἶνε ἕνα στόμα,
Ποῦ νὰ μὴν ἔχ' ἀνάθεμα αἰώνιο τ' ὄνομά του.
Οἱ πόνοι μας, τὰ δάκρυα εἶνε κρυφὴ χαρὰ του . . .
Γι' αὐτόνε νοιώθεις, ποιητῆ, τόση πολλὴ λαχτᾶρα;
Γιατί δὲν χύνει καὶ σ' αὐτὸν τὸ στόμα σου κατᾶρα;

Ἀριστοτέλη, ἔβύνητε . . . γιὰ μάζεψε τὸ νοῦ σου,
Καὶ σβύσε σβύσε τὴν πολλὴ φωτιὰ τοῦ ξαδελφοῦ σου.
Ξερίξωσ' ἀπ' τῆ γλώσσά σου τὰ χτηνιασμένα λόγια,
Κι' ἀρχίνησε παλληκαριῶν νὰ ψάλλῃς μοιρολόγια.
Γιὰ τὴν πατρίδα ἀνοίξε τὸ φλογερὸ σου στόμα . . .
Δυὸ τρεῖς μεγάλοι ἄστοι τῆς μείνατε ἀκόμα.

Γρίβας,
Τρικούπης και Λομβάρδος κηδεύουν και
οί δύο ζώντα τὸν Τζουμπελῆν μας.
Δεληγιάννης,
Τζουμπέ μου ζωοδότα, δόξα σοι τῷ κρά-
τει, τῷ νῦν καταστραφέντι.
Βαλασόπουλος,
Ἵπτιον ὄρων σε ὁ Βαλασόπουλός σου,
ὥσει λωλὸς ἐθρήνει.
Τριγγέτας,
ᾠ! ψυχὴ καὶ φῶς μου, γλυκύτατε Τζου-
μπέ μου, ποῦ σοῦ ἐδῶ ἡ δόξα.
Νικουτόπουλος,
Θρήνον συνεχίνει ὁ ἄμοιρος γαμβρός σου,
σοῦ ἅμα νεκρωθέντος.
Βαλαωρίτης,
Ἄπαντες σὺν θρήνοις ἤκουσι θρηνησαι,
Τζουμπέν τὸν τροφοδότην.
Γρίβας,
Θάνατον θανάτω, ἢ τόση θανατοῦται λαμ-
πρά σου δυναστεία.
Δεληγιάννης,
Πεπλάνηται ὡς πλάνος, καὶ πλέον δὲν
λυτροῦσαι σοφώτατε Τζουμπέ μου.
Βαλασόπουλος,
Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ Τζου-
μπές μας, μασκαρευθεὶς παρ' ὄλων.
Τριγγέτας,
Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τῶν ὀλετή-
ρων Τρικούπη καὶ Λομβάρδου.
Νικουτόπουλος,
Συναπολοῦνται πάντες οἱ ἄπειροί σου φί-
λοι, ὦ Τζουμπελῆ Παντάναξ.
Βαλαωρίτης,
Εἰς μέγα βαθὺ φρέαρ, συναπολεῖται πᾶ-
σα, Τζουμπέ, ἢ Καμαρίλλα.

Γρίβας,
Υἱὲ κακῶν δαιμόνων, Τζουμπέ μου ἀδελ-
φέ μου, πῶς αἰσχος κατεδέξω;
Δεληγιάννης,
Ὁ τάλας Δεληγιάννης, καταμασκαρευ-
θέντα, ἤλάλαζεν ὄρων σε.
Βαλασόπουλος,
Τζουμπέν τὸν ζωοφόρον, Τρικούπης καὶ
Λομβάρδος κηδεύουν διὰ πάντα.
Τριγγέτας,
Ἄνεκράς ὁ Τριγγέτας, κτυπῶν τὴν κε-
φαλὴν του, κεντούμενος τὰ σπλάγχνα.
Νικουτόπουλος,
ᾠ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκέ μου
πενθερέ μου, πῶς τάφω νῦν καλύπτῃ;
Βαλαωρίτης,
Γραπτὸν μᾶς ἦτο ταῦτα νὰ πάθῃ ὁ Τζου-
μπές μας, Βασίλειε μὴ θρήνει.
Γρίβας,
Θαυμάζω, Τζουμπελῆ μου, μὲ τὴν ὑπο-
μονὴν σου, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.
Δεληγιάννης,
Ὁξος ἐποτίσθης καὶ χολὴν, Τζουμπέ μου,
τὴν πάλαι λύων δόξαν.
Βαλασόπουλος,
Ὡς κῶν ἐδιώχθης, ὁ πάλαι τοὺς Ὑδραί-
ους στύλω εὐκλείεις σκέπων.
Τριγγέτας,
Οἱ ὀπαδοί σου πάντες, τῷ τάφω προσελ-
θόντες, προσέφερόν σοι θρήνους.
Νικουτόπουλος,
Ἀνάστα, πενθερέ μου, ἡμᾶς ἐκ τῶν βα-
ράθρων ἐξανιστῶν τοῦ αἰσχους.
Βαλαωρίτης,
Ἀνάστα, Βούλγαρή μου, ὁ σὸς Βαλαω-
ρίτης μετὰ δακρύων λέγει.

Γρίβας,
Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν τρεμερὰν μου
λύπην, Τζουμπέ μου, διαλύων.
Δεληγιάννης,
Ἄπαντες οἱ πιστοὶ σου, ἐξέστηκαν τῷ
φόβῳ, νεκρὸν σε καθορῶντες.
Βαλασόπουλος,
Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ τὰ ἔργα σου τι-
μῶσι, δίδου χαρὰν καὶ δόξαν.
Τριγγέτας,
ᾠ! φρικτὸν καὶ ξένον θέαμα, Τζουμπέ
μου, πῶς τάφος σὲ καλύπτει;
Νικουτόπουλος,
Φέρων λύπας φεύγει, Τζουμπέ μου, ὁ
γαμβρός σου, καὶ μ' ὄδυρμούς σὲ θάπτει.
Βαλαωρίτης,
Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ὁ σὸς Βαλαωρίτης,
Τζουμπέ μου, νεκρωθέντα.
Γρίβας,
Φρίττουσιν οἱ πάντες, τὴν ξένην καὶ φρι-
κτὴν σου ταφὴν, ὦ Βούλγαρή μου.
Δεληγιάννης,
Ἐραναν τὸν τάφον οἱ ὀγδοήγντα δύο, κα-
κὴν κακῶς ἐλθόντες.
Βαλασόπουλος,
Χαρὰν τῇ Καμαρίλλα, πιστοῖς σου σω-
τηρίαν, δώρησαι, Τζουμπελῆ μου.
Τριγγέτας,
ᾠ τριάς Τζουμπέ μου, Βαλαωρίτη, Γρί-
βα, ἐλέησόν μας πάντας.
Νικουτόπουλος,
Ἴδεῖν, ὦ πενθερέ μου, τὴν ἐγερεῖν σου
πάλιν, ἀξιώσον σοὺς δούλους.
Ἄπαντες ὁμοῦ.
Οἱ πιστοὶ σου πάντες ὕμνον τῇ ταφῇ σου
προσφέρουν, Τζουμπελῆ μου.

